

[Niels Frederiksen.]

bliver fri, at man skaber øget Mulighed for, at Byggeriet kan gøres saa billigt som muligt? Vil de være med til at fremme en Ejendomsbeskatning, der i sine Virkninger modvirker Grundspekulationen til Gavn for hele den arbejdende Befolkning, til Gavn for alle de Borgere i By eller paa Land, der ønsker at rejse et eget Hjem for sig og sine, at faa noget, de kan kalde deres, noget, de kan værne og hæge om, et Udtryk for de bedste menneskelige Egenskaber?

Men det, det ærede Medlem nu vil rejse sit Parti og sin Landbrugsorganisation til Kamp imod, er at udnytte de gode menneskelige Egenskaber, der findes i den enkelte Borgers Sind, til Fordel for dem, der har Ejendomsret over Grundene i By og paa Land. Jo stærkere Følelsen giver sig Udtryk, jo flere der bliver paavirket af den, des lettere bliver det muligt for de privilegerede Klasser og enkelte Borgere at udnytte Situationen til egen Fordel.

Hvis det er Venstrepolitik, ser den ganske anderledes ud end den, jeg mødte, da jeg som ung blev grebet af Venstres Friheds-ideer paa mange andre Omraader. Derfor siger jeg til det ærede Medlem, at jeg har intet imod, at han rejser sin Organisation til Kamp mod de nye Tanker og Ideer, som den nu siddende Regering søger at give Udtryk for i praktikable og efter Forholdene afstemte Forslag, men jeg siger ham, at det er ganske haabløst at tænke paa at kunne samle Landbruget i en Kamp for de Ideer, som han har rejst Fanen for ved det jydsk Delegeretmøde. Jeg kan ikke tænke mig, at der indenfor Landbobefolkningen skulde findes saa megen Uforstand, at de ikke kan se, at det, det gælder om, er ikke alene at prøve paa at faa lagt Ejendomsskatterne rigtigt an, men ogsaa at skabe Mulighed for, at de kommende Slægter kan faa Løn for udført Arbejde i Landbrugets Tjeneste.

Det ærede Medlem omtalte dernæst — og det er jo støttet af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal gentagne Gange under Debatter i dette høje Ting — den Modstand, man kunde vente, hvis der blev fremsat Lovforslag om Udvidelse af den Besiddelsesform i dansk Landbrug, som kendetegnes ved Lovene af 4. Oktober 1919. Jeg vil gerne svare paa de Bemærkninger om og den Karakteristik af denne Brugsform, som er fremført, og fremført med Overdrivelser, der efter min Mening ikke kan forblive upaaltalt i dette høje Ting.

Det, det gælder om for Lovgivnings-

magten vedrørende Landbolovgivning, er efter det radikale Venstres og Socialdemokratiets Opfattelse dette, at man søger at fremme en Lovgivning, der ikke paa noget Omraade hemmer Initiativet til Fremdrift hos den enkelte. Det er fuldkommen forkert og overfor den almindelige Befolkning ganske misvisende at karakterisere den Besiddelsesform som Statsfæste, hvis man ved dette Udtryk forbinder den Besiddelsesform, der er kendt gennem Aarhundreder i dansk Landbrug som det betingede Brugsforhold, som Godsejeren afleverede Hus og Gaard til den enkelte Bruger under. Det er saa fuldkommen forkert, fordi hele Besiddelsesforholdet er af en helt anden Karakter.

Det, der ved Loven af 4. Oktober 1919 blev knæsat i dansk Landbolovgivning, var dette, at man gav en Bruger af dansk Jord Skøde paa det Jordstykke, han overtog. Vi gav ham det med den Ret, at han ikke skulde prioritere dette Jordstykke, men til det offentlige svare den Rente, som Offentligheden til enhver Tid havde Krav paa efter de Prisforhold og Konjunkturtilstande, der bundfældede sig i Jordværdien. Men dernæst gav man ham Ret til at opføre sine Bygninger og i de allerfeste Tilfælde Laan dertil af Statskassens Midler. Man gav ham Skøde paa Ejendommen, man gav ham fuld Dispositionsfrihed, Ret til indenfor Bedriften at gennemføre det, som han fandt forsvarligt, uden at nogen generede ham, naar han betalte enhver sit. Man gennemførte den Bestemmelse, at ved Ejerskifte kunde vedkommende være underkastet Statens Forkøbsret, hvis ikke Ejendommen blev overdraget til vedkommendes Livsarving.

Angaaende denne Forkøbsret vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Pinstrup, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal og andre ærede Ordførere for Modstanden mod denne Lovgivning, at denne Forkøbsret for Staten har man ikke Ret til at udtrykke som en Lovgivningsforanstaltning, der kan medføre Uret mod den enkelte Bruger, der kommer ind under den. Hvad er det, der sker ved, at denne Forkøbsret er indført; ved dette, at Staten forbeholder sig Ret til, hvor særlige Forhold gør sig gældende, mod fuldt Vederlag til Ejeren i enhver Henseende at overtage det Brug, som den har hjulpet vedkommende i Gang med? Er der nogen sund Mening i at staa her i dette høje Ting og sammenligne det Brugsforhold, det Besiddelsesforhold med superfiært Fæste?

Det ærede Medlem udtrykte sig paa